

Sevda

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mayıs 2013

Onu, daha ziyade okula gidip gelirken görürdüm: Görüntü itibariyle diğer çocuklardan pek bir farkı yoktu. Ben, her daim derslerin telaşında olduğumdan etrafla ilgilenmez, annemin eşliğinde okula giderdim.

Zaman içinde göz aşinalığı edindim onu göre göre... Genellikle, evlerinin önünde oturur, gelen geçene bakar ve ara ara da laf atardı geçenlere. Bu, alışık olmadığım bir davranış biçimiydi çocuk aklımla ve açıkçası nedenini de hiç merak etmemiştim. Onu okula giderken hiç görmedim; belli ki okulda kaydı yoktu. Bu durum, zaman içinde tuhafıma gitmeye başladı. Benden iki üç yaş kadar büyüktü görüldüğü kadarıyla. Apartman görevlisi bir ailenin çocuğuydu, köylerinden yeni geldikleri çalınmıştı kulağıma.

Bir gün avaz avaz bağırdığına tanık olmamla, anladım ki onda farklı olan bir şeyler vardı. İçimden bir ses, onun yakınından geçmememi söyler ve usul usul geçerdim, o oralarda otururken.

Gel zaman git zaman davranışları alarm vermeye başlamıştı. Fırsat buldukça insanlara sataşıyor ve kavgaya tutuşuyordu. En nihayet, ben de ondan nasibimi aldım: Sıcak bir gündü, okulun yaz tatiline girmesine şunun şurasında birkaç hafta kalmıştı. Ben kan ter içinde eve yaklaşırken, üstüme yürümesiyle, bir anda olduğum yerde kalakaldım. "Hey, sen," diye üzerime yürüdü ve elimdeki okul çantamı aniden kapıp yere fırlattı. Mıhlanıp kaldığımı hatırlıyorum; birden bire deli gibi gülmeye başladı. Gayri ihtiyari arkaya doğru iki adım attım, aksi takdirde onun üstüme saldırmasıyla, yere düşecektim. Camdan olaya şahit olan annem, koşarak geldi yanıma. Ağlamaklı bir şekilde anneme yapıştığımı hatırlıyorum."Sen ne yaptığını sanıyorsun," diye bir hamlede çantamı aldı yerden. Hiçbir şey olmamışçasına o gülüyor ve bağırıyordu. Bizim içeri girmemizle olay son buldu ya da ben öyle sandım...

İlerleyen zamanlarda bu gibi olaylara mahal vermemek adına hiç onun yakınından geçmez oldum. Ne zaman beni görse, laf atar ve anlamsız şekilde gülerdi.

Daha sonraları öğrendim ki; akraba evliliğinden dolayı, bu durum vuku bulmuştu. İşin kötüsü diğer iki kardeşi de benzer sorunlar yaşıyordu.

Seneler geçti aradan, yaş almıştım, tabii ki o da... Değişen tek şey, davranışlarının boyutunun şekil değiştirmesiydi. Ara ara evden kaçtığı, günlerce de uğramadığı konuşulur oldu.

Güzelce bir kızdı, adını hiç unutmam: "Sevda" ve Sevda sevdalandı mahallenin gençlerine. Laf atar, onlarla anlamsız sohbetler ederdi ya da bana anlamsız gelirdi, zira yaşıma göre bu tip konular tabuydu ailemizde, ben de hiç kafa yormazdım. Zaten onun lafını etmek bile yasaktı evimizde.

Yıllar birer, ikişer geçti, çocukluk, ergenlik derken, lise yıllarımda onun çöküşünü seyrettim acıklı gözlerle. Tabir-i caizse " erkek düşkünüydü." Daha doğrusu kulağıma çalınan tabir buydu ve bir gün evinden tekrar kaçıp, aylarca dönmedi, ta ki... Evet, ta ki karnı burnunda dönene kadar: Günümüzde bile aykırı olan bu yaşantı tarzı, o zamanlarda açıkçası büyük yankı uyandırmıştı. Yaşanan gerginlik, kulaktan kulağa yayılan dedikodular ve her şeyin ifşa edilişi, tam anlamıyla bir felaketti. Değil yaşanması düşünmesi bile acınası olan bu durum o zamanlar epey yankı uyandırmıştı.

Bebek dünyaya geldikten sonra, Sevda aldı başını gitti. Annesi kahrından ölmüştü. Diğer aile yakınlarına ne oldu, bilmiyorum. Ara sıra sokağa uğrar oldu yine: Aklı iyice gitmişti. Ona buna sataşır ve avaz avaz gülerdi. Kanıksanmıştı artık. Ne şekilde hayatını idame ettirdiği ortadaydı. Herkes onu görmezden gelir ve başından def ederdi.

Bebeğe ne olduğuna gelince: Büyük ihtimalle devlet koruması altına alınmıştı. Değil çocuğuna sahip çıkmak, aklına bile geldiğini sanmam.

Yıllar yılları kovaladı. Ve artık gelmez oldu buralara. Ve bir gün... Bir gün Sevda' nın bir cinayete kurban gittiğini öğrendik. O gelmedi ama haberi geldi, ilk elden tez ulaştı. Zavallı Sevda feci bir cinayete kurban gitmişti. Para karşılığı beraber olduğu bir adamın onu bıçaklayarak öldürdüğü haberi yayıldı kulaktan kulağa. Pek inanmamıştım önceleri, ama bu haberi gazetelerin üçüncü sayfasında görünce, inanmak durumunda kaldım.

Üzerinde durulmadı bile bu acı haberin. Sonuçta örf ve geleneklere aykırı bir yaşam sürmüştü, her ne kadar onun tercihi olmasa da. İsteyerek mi bu yola düşmüştü: Asla hayır. Peki, ailesinin hiç mi suçu yoktu ya da ailesi dışındakiler yani toplum denen ama sadece yargılayan mekanizma ne yapabilirdi...

Nedense bu soruların cevabını hala arar dururum kafamda. Suçlayacak o kadar çok insan varken, zavallı Sevda' nın tek kurban olması hep içimde bir yerleri acıtır. Kabul ediyorum; iyi bir örnek değildi ama kime göre, neye göre biçimlendirilebilir ki örnekler. Üstelik hiç kimse iyi ya da kötü örnek olmak zorunda değil ki. Sonuçta her birimize hayat, farklı biçimlerde sunuluyor...

Kısaca; Sevda, bir hiç uğruna ölüp gitti. Ne ilk ne de son olacak... Bilmediğimiz, bilemediğimiz, belki de bilip görmezden geldiğimiz binlerce Sevda, binlerce isimsiz kurban var.

Son bir şey daha: Kimse, hiç kimse asla başkalarını yargılama hakkına sahip değildir. Sonuçta, biz her ne kadar hayatlarımızı şekillendirsek de, eninde sonunda kaderimizi yaşıyoruz...